

CSONTOS MÁRTA

A begyűjtő

Nem tudom, milyen az éjszaka,
s álmomban, ha a szoba eltűnik,
mikor áll be a csönd, meddig tart
az a semmibe szárnyaló állapot,
melyben visszatérek a Sokorói
dombvidék lankáira, lebegek
a fűszálak között, s könnyedén
ugrálok a Cuha-patak partján,
talpamat nem sebzi fel a kavics,
szedegetem a szirti ternye sárga
szirmait a vadvirágok között,
a koboldok visszahúzódnak az
üregek pereméről a mélyedése,
nem mernek ingerkedni velem,
már megszűnt a rémálom, háttal
állok a sötétnek, nem kell sündisznó-
állásba gömbölyödnöm, szabadon
nyújtózom, nézek fel az új kezedet
szörnyeteg-mentesített kékségébe,
véget ért a kanti séta Kelet s Nyugat
között, út közben nem jött a Begyűjtő,
visszatértem kis falumba, most itt
ülök egymagam, vékonyodnak a
schopenhaueri körvonalak, s érzem,
növekszik bennem a tavasz.

Kilakoltatás ürügyén...

Odakint a fák leráztak már
minden fájó pillanatot,
a tejfehér csend lassan beszipantja
a hajnalban kibontott valóságot,
s az álom, mint ijedt madár,
a párnámra ült...
éreztem, lecsüngő szemhéjam
alatt vékonyodik a fény,
s fejem fölött olyan a vérefogyott
merészség, mint szél-tarolta mező,
mely november havában
már ezer sebből vérzik,

s a pofonok jönnek
a végső felismerésig.

Félek, egyszer csak lakatlan
lesz bennem az élet...
a hiány kioltja majd a feszültséget.

Jönnek a képek és a hangok,
röpködnek emlék-törmelékek,
s a távoli függöny mögött ott áll
a Gödör Ember, halk sóhaja nyomaszt,
s ha leengedi a végén a függönyt,
már hiába mormolom a tavaszt.

Látomás pora

A fényben eltűnni látom a fákat,
megszűnik a zárójelek szorítása,
a felbontott képletből jössz felém,
illatod éget.
Lélegezném benned a sorokat,
de ellöknek közelgő szelek,
s arcod, mint fáradt arany
olvad a mélyülő sötétbe.
Már nem tudom,
mennyire élnek még a látszatok,
jeleket szór az őszi futár,
valaki fekete selyemmel köti át
a füveket...
Palackba zárt füst lesz a nyár,
a fényjelek közt elmosódik
a teremtés sokszínű csendélete.
Mit tehetek én, mint lehullt madár?
Mit tehetek, ha tengerbe bukik az ég,
s már nem tud megszületni többé
bennem a repülés.

Porba fojtott nyár

Hajszáltrepedések nyílnak a forró köveken,
szőlőindák lebegnek sivatagi szélben,
a virágok szirmaiba lyukat éget a nap.
Macska nyújtózik a fűben madarakra lesve,
a magasban hársfaillat bújik a rozsdafarkú
fészkébe, a megolvadt végtelen főzetében
csak te kínozod teremtett önmagad.

Ott állsz elszántan, ajkadon dallam izzad,
ott szűröd a száraz homokot, gyűjtöd
a tarackgyökereket, külön halomba rakod
a napra nyújtózó apró köveket.
Gerincekben valami prehisztorikus erő
feszül, szép álmodás árad szét ereidben.
Nyílt sisakkal támad a céltalan próbálkozás
láthatatlan követe, már csak ruhacsomóba
rejtet árnyék vagy, pedig kitörni vágysz
a történelmi villámfénybe.

Új gödröt ásol, rostálod a göröngyös
homokkövet, minden csupa sárgás-szürke.
Közben turkálsz emlékeid között, s megszerzett
értékeidet teszed önanalízised mérlegére.